

"El poble mereix un equip gran i el té"

Francesc Roig s'ha agafat al València, des que accedí a la presidència del club, com qui s'aferra a l'última gran croada de la vida. La seua passió valencianista ha contagiats la sang de l'afició com no s'havia conegut abans. La clau: mentalitat triomfant.

Francesc Roig, president del València CF des del 9 de març de 1994, ha estat a punt de complir aquesta temporada amb la promesa que utilitzà d'eslògan durant la campanya electoral que el portà a la presidència: "Per un València campió". Roig fins i tot va arribar a posar data a aquesta promesa:

"Si en cinc anys, el València no guanya un títol, me n'aniré", va dir durant els primers dies al club i davant notari. Enguany, l'equip del Mestalla ha lluitat per aconseguir el títol fins l'última jornada de la Lliga més llarga del campionat estatal, colze a colze amb l'Atlètic de Madrid, del senyor Jesús Gil. La passada temporada, va arribar a la final de Copa, i en aquell moment el Deportivo de la Corunya va deixar els valencianistes a un pam de tocar l'èxit. Malgrat tot, Roig ha estat un president polèmic que ha aconseguit que, al si del valencianisme, hi haja una oposició organitzada a l'actual consell i, sobretot, a la seua presència al capdavant del club. Però de la mateixa manera es pot dir —i fins i tot els més crítics a la seua gestió ho reconeixen— que Roig ha sabut mobilitzar com ningú els seguidors i simpatitzants, que han acompanyat l'equip de forma massiva i amb una passió desconeguda fins ara. En aquesta entrevista, el president valencianista fa un repàs dels aspectes més destacats de l'actualitat valencianista i analitza la seua gestió durant els més de dos anys que ha exercit la presidència del club de l'Avinguda de Suècia.

—*Quin balanç fa Roig d'aquest dos anys de gestió al front del València, tenint en compte que l'equip ha jugat una final de Copa l'any passat i que enguany ha lluitat fins al final per a la Lliga?*

—Jo no estic content perquè València haja quedat segon classificat, perquè jo sóc guanyador i vull ser campió. Però s'ha de reconèixer que el València ara té força i temperament. L'equip ha canviat. Jo crec que hem fet un València tan gran com és el nostre poble, que mereixia un gran equip i ara ja el té.

—*Durant el temps que vostè ha estat president del València, què és el que ha canviat perquè l'equip haja lluitat enguany fins a l'última jornada pel títol de Lliga?*

—Genèricament, el que més ha canviat al València en aquests dos anys és la mentalitat. A més a més, hi ha el fet que jo m'haja dedicat completament al club, més del cent per cent. I pense continuar fent-ho de la mateixa manera. Els presidents que no es dediquen completament al futbol —perquè no cobren— atenen més els seus negocis. Uns altres busquen, des de la presidència d'un club, muntar-se la pel·lícula per tenir una major popularitat. Jo crec que el president d'una entitat de futbol s'ha de dedicar exclusivament a aquest tema. Nosaltres ho hem fet i jo pense que hem dirigit el club i hem deixat també que ens aconsellen. He tractat de posar cadascun dels integrants del club al seu lloc i tots s'han dedicat a treballar, dins del seu terreny, per al València. El consell ha recollit les idees que ens

"Si l'Ajuntament no vol ajudar el València, doncs que no ho faça. Però està clar que mentre aquest consell n'estiga al front, el club mai no es polititzarà. Els polítics podran anar al camp, veure el futbol des de la llotja, però no els done ni mitjà acció."

han arribat i hem intentat donar-los eixida. Abans que nosaltres arribàrem a presidir el València, no se sabia qui manava. Semblava que manaven tots, però no ho feia ningú.

—*Des de la final de Copa de l'any passat s'ha multiplicat la passió pel València com ho demostra, a més del creixement del moviment penyista, la gran quantitat de gent que es desplaça ara amb l'equip. Al seu parer, què és exactament el que ha passat?*

—Jo crec que els valencians, i jo ho sóc pels quatre costats, pel clima que tenim i pel fet de ser un poble pacífic, hem estat un poc *afavats*. Jo crec que, en l'àmbit nacional, sempre ens han pres el pèl i, el que és pitjor, sempre hem deixat que ens el prenguen, tant en la dictadura, com en temps de la UCD i del PSOE. I d'ací avant, ja veurem què pasa. Les Olimpíades se les emportaran els catalans, l'Expo, els sevillans... Jo crec que els valencians hem de demanar molt més del que ho fem. Però, per poder demanar, hem de demostrar el que som. I jo, almenys en el món del futbol, vull demostrar que el València és tan bo o millor que altres equips que hi ha a la resta d'Espanya.

— *L'ampliació de capital i del camp és imprescindible per aconseguir aquest València campió?*

—Jo crec que si no tens un gran camp, poca cosa pots fer. I en aquest tema es produeix una de les coses que sovint passen a la nostra terra: fa vuit mesos que en parlem i encara no hem començat les obres. Ací tot el món vol parlar i fer-se fotografies i dir: "Jo ja ho vaig dir...". Però això està prohibit en el meu llenguatge i, per tant, hauríem d'haver fet ja l'ampliació del camp. Nosaltres hauríem de tenir, d'una manera o una altra, la llicència per començar les obres, però ara esperarem que l'Ajuntament ens la concedesca. Ja no la demanarem més, esperarem fins que ens la donen, si volen. I en cas afirmatiu, els hi agrairem. Si no volen ajudar el València, doncs que no ho facen. Però està clar que, mentre aquest consell n'estiga al front, el

club no es polititzarà mai. Els polítics podran anar al camp, veure el futbol des de la llotja, però d'ací a manar en el València... No els la done, ni mitja acció. Que ells es dediquen a la política i nosaltres al futbol. No barregem les coses. Diuen que no poden fer la donació —el València pretén que l'Ajuntament amplie la volumetria de la zona de l'Avinguda d'Aragó, superfície amb la qual el club vol finançar part de l'operació de remodelació del Camp del Mestalla, mentre que l'Ajuntament n'ofereix una superfície menor, a més d'una quantitat de diners en accions—, però jo conec altres equips valencians i els han donat diners i no els han demanat accions. Un d'aquests clubs està molt a prop d'ací i, que jo sàpia, no li les han demanades. No sé per què l'Ajuntament ha fet això. Ara bé, crec que qui ha de decidir el que vol fer és la persona que dirigeix la corporació municipal. L'única cosa que demanem a l'Ajuntament és que ens done la llicència —provisional o del tipus que vulga—, però volem començar tan prompte com siga possible les obres perquè si no, la temporada que ve, molta gent es quedarà fora del camp i sense poder veure el València.

— *I, si al cap de cinc anys de presidència, el València no és campió, què farà vostè, senyor Roig?*

—Me n'aniré i que vinga un altre. Aleshores, què faig jo ací? Però, no et preocupes que segur que serem campions.

Paco Roig.

L'acalmat president del València afirma que perquè un club funcione, el seu president s'hi ha de dedicar en cos i ànima i no distraure's amb altres històries llunyanes al club.

D. H.